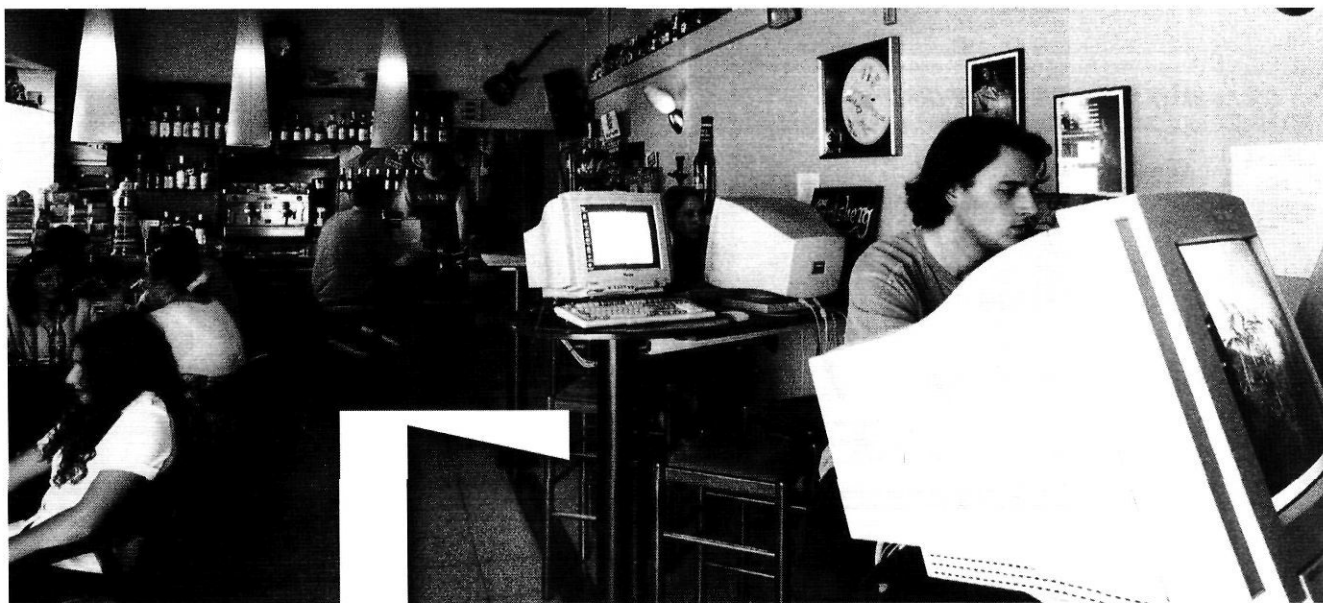

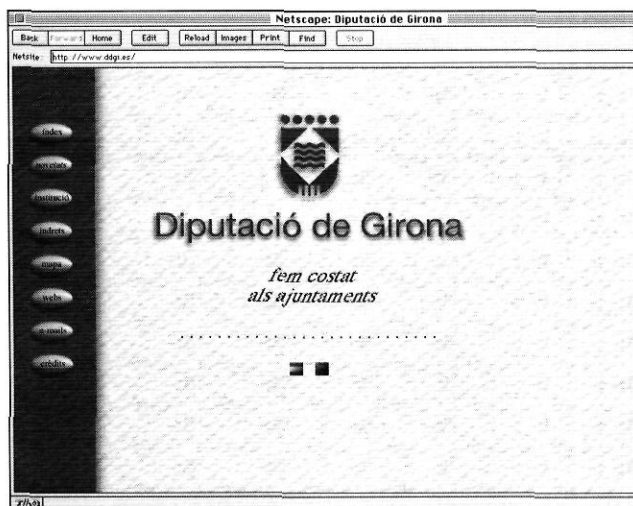

*El cafè internet
de Can Meri
de Llagostera.*

El gran canvi social que significarà Internet no és ni visible ni previsible a hores d'ara. Tota revolució comporta moments de tensió, anys d'aclimatament i la troballa de nous mitjans d'expressió, de comprensió i d'utilització. La majoria de les informacions que es troben a la *net* mundial són simples còpies del paper al format electrònic. En definitiva, és un gegantí catàleg de productes, empreses i afeccions que van naixent, i, no ho oblidem, morint diàriament. A Internet hi aboca tothom, dels que hi entren amb una fe cega, pensant que han trobat la solució a tots els problemes del món, als badocs que incrèdulament s'hi passen de puntetes. Però confondríem el paper que té i que ha d'anar consolidant Internet com a xarxa d'interactuació mundial si penséssim en aquest espai només com un gran catàleg. La informació que hi ha a la xarxa ha de ser dinàmica, ha d'estar actualitzada pràcticament dia a dia i ha de tenir unes grans possibilitats d'interactuació. És a dir, Internet no són bilions de mils de bilions de bits que corren pel món de forma anàrquica i amb vida pròpia. Ben al contrari, a l'altre costat de la línia hi ha d'haver un equip de treball que dissenyi la forma en què s'ha d'oferir la informació, s'ha d'introduir aquesta i s'ha d'actualitzar ràpidament el seu contingut. En què es tradueix això?: en eines, professionals especialitzats, idees i hores. I tot en conjunt significa: diners.

El ciberespai gironí

Internet serà coneguda en el futur com la gran revolució de final del segle XX. El comerç, les comunicacions i les relacions socials es transformaran radicalment en un futur no gaire llunyà i equipaments domèstics tan populars com el telèfon estan condemnats a la mutació i el fax a la desaparició. La majoria de les transaccions econòmiques (adquisició de bitllets, reserves d'allotjament, relacions bancàries) es faran a través d'Internet, però també és veritat que continuarem comprant el paquet de sucre a la botiga de la cantonada (perquè hem oblidat d'encarregar-lo per e-mail). Un tipus de botiga que es consolidarà, augmentarà i aglutinarà altres establiments com les llibreries convencionals on anirem «in extremis» per poder adquirir un regal d'última hora: un llibre de poesia, una novel·la històrica o un llibre objecte, atès que la majoria dels altres llibres, o més ben dit, la majoria d'infor-

mort; ningú no passarà per la teva pàgina ni tan sols de puntetes. Per això cada dia s'aboquen a la *net* mundial milions de pàgines i moltes d'aquestes moren en l'intent, és a dir, no es tornen a actualitzar mai més, i al final desapareixen. A partir d'aquí apuntem un altre problema: ¿algú ha de vetllar per la conservació d'aquesta part de la història de les comarques de Girona que està condemnada a desaparèixer? Molts ciutadans són conscients de la importància que tenen els arxius com a guardians de la paperassa que generen institucions i empreses i del valor dels centres de documentació com a capitals de les compilacions documentals de caràcter monotemàtic o miscel·lani. Però, què passarà amb els milers i milers de pàgines que moren diàriament? Tot just estem a l'inici d'una nova era de la qual només sospitem que som testimonis d'una revolució que transformarà les formes i les relacions de treball i també les mentalitats, però què deixarem als nostres successors per tal que estudiïn les primeres passes d'aquest nadó? Aquestes pàgines que es moren seran fonamentals per a conèixer, d'aquí a vint o trenta anys, els pioners d'aquesta nova tecnologia, els visionaris que van construir una nova època. Amb la mort anunciada de milions de pàgines, amb la desaparició física i telemàtica d'un esforç individual o col·lectiu, s'haurà perdut irremediablement una part fonamental de la història en el futur. Nosaltres hem trobat les pedres, els pergamins i els papers, que ens ajuden a construir i a comprendre el

nostre present, però què deixarem per tal que els altres construeixin el seu present? Alguna organització que els anglesos diuen de no-profit, o tal vegada alguna institució, hauria de vetllar per assegurar aquest futur i constituir un arxiu de les pàgines web abans de la seva desaparició. No cregueu però que això sigui una idea nova. Els anglosaxons ho inventen tot, i hi ha una iniciativa coneguda amb el nom d'«afterlife», <http://www.afterlife.org>, que ha nascut precisament per hostatjar les pàgines web òrfenes d'autors, ja morts o greument malalts que no puguin continuar mantenint les seves pàgines.

Com ja he dit, de moment el futur en cara no està definit, ni les estructures de les comunitats virtuals que a la llarga s'aniran constituint. Les primeres comunitats reflectiran les estructures administratives, físiques i tangibles dels pobles i les ciutats que són les que ens resulten més familiars. També hi haurà comunitats de treball creades per satisfer interessos professionals i comunitats lúdiques sostingudes per la convergència d'afeccions. Tanmateix, actualment les empreses i institucions col·loquen les seves pàgines a Internet com si es tractés d'un fulletó turístic o propagandístic, amb la benvinguda de l'alcalde i l'exposició de les *delicatessen* turístiques i gastronòmiques de la vila. Com a molt inclouen l'agenda d'activitats, algun reglament, alguna normativa, i els més agosarats els preus públics i el butlletí municipal. La majoria de les corporacions municipals utilitzen la

- Garriguella
<http://www.ddgi.es/garrigue>
- Girona
<http://www.ajuntament.gi/>
- Llagostera
<http://www.6items.com/llagostera>
- Lloret de Mar
<http://www.ddgi.es/lloret/index.html>
- Madremanya
<http://www.ddgi.es/madremanya>
- Olot
<http://www.olot.org/>

- Palafrugell
<http://www.palafrugell.net/>
- Oficina de Recaptació de les Planes d'Hostoles
<http://www.ddgi.es/planes/index.htm>
- El Port de la Selva
<http://www.ddgi.es/porselva>
- Les Preses
<http://www.ddgi.es/preses>
- Sant Feliu de Pallerols
<http://www.ddgi.es/sfp>
- Sant Hilari Sacalm
<http://ter.ddgi.es/sthilari/shs.htm>

xarxa Internet com un aparador passiu, la qual cosa posa de relleu la infravaloració que té l'aposta telemàtica per a moltes de les corporacions. La pàgina web de l'Ajuntament de Girona, <http://www.ajuntament.gi>, fins fa ben poc era un exemple d'aquesta passivitat: la transcripció de l'agenda que ja existeix sobre suport paper i una visita a la ciutat per conèixer els monuments principals talment com si estiguéssim llegint un fulletó, la descripció de diferents equipaments, etcètera. La sensibilitat de l'Ajuntament de Girona envers l'aposta telemàtica ja va canviant i el ple de la corporació va aprovar el 14 de juliol passat una moció en la qual hi ha el consens polític de cap on es vol que vagi la web de l'Ajuntament. Mentre s'espera que aquesta voluntat quedi reflectida en la realitat s'han fet passes cap a una major voluntat de servei (incorporació d'un plànol de la ciutat de Girona i dels seus accessos, un altre dels trajectes i horaris dels busos urbans, traduccions a diferents idiomes d'una visita guiada a la ciutat) i cap a una major interactivitat amb l'administrat mitjançant un formulari electrònic des del qual els ciutadans poden enviar directament una denúncia al consistori per incompliment de l'ordenança de publicitat i un altre formulari per participar en el programa de Gent Gran i Jovent. Dins les novetats que s'incorporaran properament hi ha la possibilitat d'enviar missatges als regidors i acceptar, també via e-mail, instàncies per al Registre d'Entrada de Documents.

Comunitats virtuals

N'hi ha que aposten, des del primer moment, pel paper que ha de tenir el marc municipal com a llançadora en el món de les noves comunicacions com la que ha plantejat Santa Cristina d'Aro, precisament un municipi de reduïdes dimensions i amb una corporació, a priori, amb escassa capacitat d'inversió. Això demostra que els projectes pioners no han de provenir forçosament dels llocs amb més poder econòmic i/o mediàtic, sinó que un cúmul de circumstàncies poden vehicular una proposta. Una sala de lectura de La Caixa que volia ser la seu d'una proposta innovadora, una administració sensible a la necessitat de les noves tecnologies i una persona com Josep Burcet, sociòleg de professió i que ja l'any 1974 havia projectat per a Platja d'Aro el que es va anomenar Comunitat Instantània. El centre Internet de Santa Cristina d'Aro s'autoanomena «centre pilot de noves comunicacions» i està concebut com una comunitat virtual on els veïns intercanviïn bits a la Rambla o a la platja a l'estiu, on puguin anar de compres, relacionar-se amb l'administració local i vincular-se amb la resta del món a partir de diferents projectes amb interessos comuns.

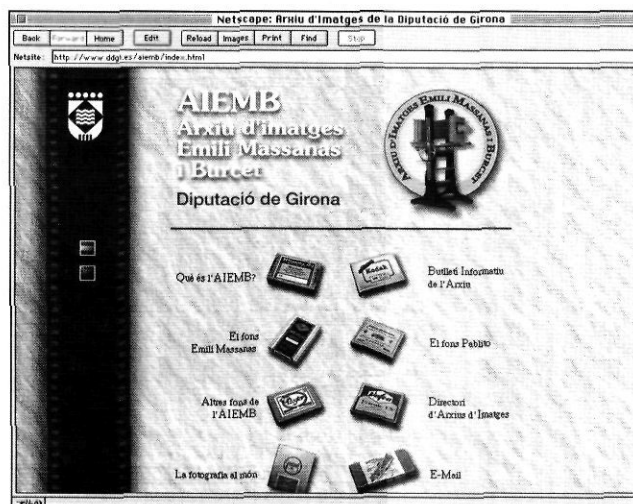
El centre Internet de Santa Cristina d'Aro, <http://www.santacristina.net/>, s'ha inaugurat aquest any i ho ha fet dues vegades. La primera, el mes de febrer passat quan es va

- Santa Cristina d'Aro
<http://www.santacristina.net/centre Internet.htm>
- Sarrià
<http://www.ddgi.es/sarria>
- Tossa de Mar
<http://www.tossa.gi/>
- La Vall de Bianya
<http://www.ddgi.es/bianya>

Altres institucions

- Diputació de Girona
<http://www.ddgi.es>

- Patronat de Turisme Costa Brava Girona
<http://www.cbrava.es/>
- Consell Comarcal del Baix Empordà
<http://bemporda.ddgi.es/>
- Consell Comarcal de la Garrotxa
<http://www.ddgi.es/ccga>
- Consell Comarcal del Gironès
<http://girones.ddgi.es/>
- Consell Comarcal del Pla de l'Estany
<http://www.ddgi.es/plaestany/>
- Consell Comarcal de la Selva
<http://www.ddgi.es/ccselva>

obrir el centre i es va presentar la pàgina web; la segona, el mes d'agost passat quan es van inaugurar nous ordinadors a la sala de lectura (n'hi ha vuit) i es van posar els fonaments per a la creació d'una fundació (un dels objectius de la qual serà buscar els recursos necessaris per finançar el projecte) i una associació civil (com a motor de noves iniciatives i nous projectes). El projecte està dirigit pel sociòleg Josep Burcet i disposa de l'assessorament tècnic de Carles Torrent. Els seus autors l'han dividit en tres parts absolutament diferenciades, però que es van construint, modificant i potenciant de forma paral·lela.

La primera part consisteix en la creació de les eines físiques que permeten la intercomunicació entre els veïns i la xarxa mitjançant un Centre Internet on els veïns de Santa Cristina poden fer ús dels ordinadors gratuïtament (només han de satisfer el cost de la línia telefònica), utilitzar el servei de videoconferència, i fotografiar-se amb una càmera digital que introduirà la seva imatge als vials virtuals per tal de poder passejar-se per la platja o la rambla cibernetica i anar a xerrar amb els altres veïns.

La segona part la forma una pàgina web municipal que és el ciberespai on l'usuari pot veure totes les propostes i podrà interactuar. La pàgina web municipal és concebuda com un instrument de participació ciutadana que ofereix als veïns de Sta. Cristina una llarga llista de serveis, ajudes i avantatges. Hi ha moltes pàgines que podríem dir normals, habituals i esperades en

una web municipal com és la història de la vila, la localització, els indrets turístics, els equipaments, la vida social i cultural, l'agenda d'actes i fins i tot els horaris de les misses. També tenen espai gratuït de disc els veïns (des dels més petits als més grans) i els no-veïns, les associacions, entitats i grups de Santa Cristina. La cessió d'espai de disc és també un dels serveis més habituals en un servidor municipal, però també dels més passius, atès que no es necessita interactuar a dues bandes. Només cal que un sàpiga què vol dir i un altre amb la suficient formació per connectar-ho a Internet. Hi ha altres propostes que van més enllà i acosten el poder polític a l'administrat a través d'unes bústies electròniques connectades a l'alcalde i als regidors i també tenen previst posar a disposició del públic el pla urbanístic del poble, diferents normatives i el text íntegre de les actes. De fet l'objectiu és que els veïns i els forans arribin a poder fer la majoria de gestions administratives des de casa seva. Ara bé, les propostes a dues bandes, és a dir, les propostes que necessiten de la resposta dels dos caps de línia telefònica, són les propostes més difícils de portar a terme, atès que hi ha d'haver la voluntat expressa dels participants i algú que sàpiga motivar els internautes per fer el definitiu pas de passar de subjecte passiu a subjecte actiu. Algunes d'aquestes propostes interactives que s'espera portar a terme són un consell de veïns i un banc interactiu de propostes, al costat de propostes més lúdiques com llocs de chat, de trobada per

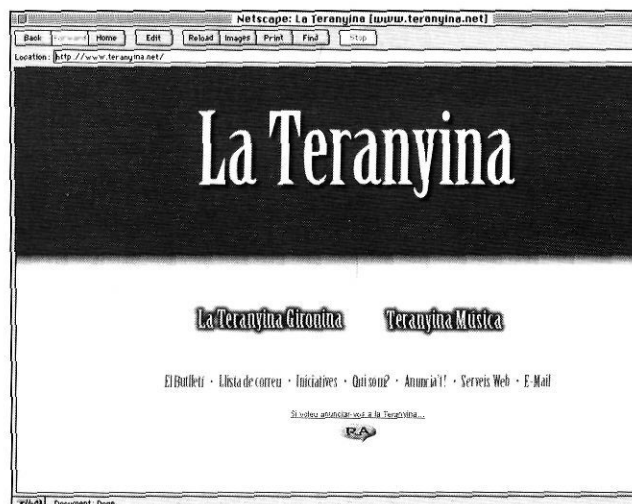
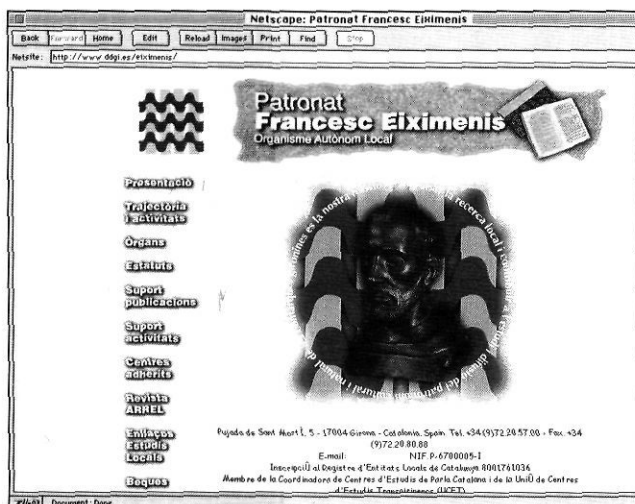
Cafès Internet

- Olot
<http://www.intercom.es/girona/garrotxa/ccentral.htm>
- Girona
<http://www.abaforum.es/frangipa>
<http://citycorp.com/vivesweb>
<http://www.salacel.com>
- Puigcerdà
<http://www.cerdanya.minorisa.es/estona/index.htm>
- Llagostera
<http://www.ctv.es/canmeri/>

- Figueres
<http://www.sol10.es/>
- Salt
<http://www.abaforum.es/salt/empreses/nupi/>

Cinema

- IETI
<http://ww2.grn.es/iet/>

fer noves amistats i anar de marxa, o fer-la petar amb els amics, com ja he dit abans, amb la presència de la imatge del navegant. També cal destacar que sota el nom de «Santa Cristina en temps real» properament es podrà veure a través d'Internet l'estat de la carretera de Santa Cristina durant les 24 hores del dia a través de les imatges en directe que enviarà una càmera de vídeo.

La tercera part consisteix en un «pla d'observació sociològica» que avalua la introducció de les propostes en el veïnatge per anar reconduint la manera d'introduir les propostes i poder-les potenciar, modificar o eliminar si escau.

Euros virtuals

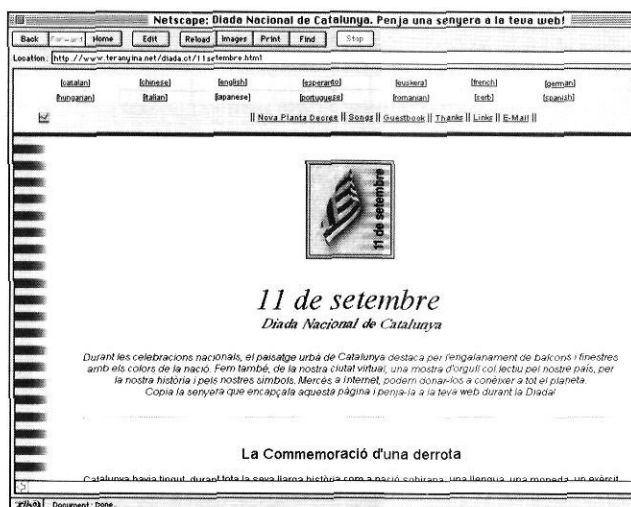
Ara bé, una de les iniciatives més curioses l'he trobada en l'apartat dels col·laboradors. Certament que un projecte d'aquesta envergadura no es podria fer sense una quantitat important de col·laboradors i en aquest país la paraula col·laborador significa la major part de les vegades mà d'obra barata. Com a mínim a Santa Cristina els col·laboradors (moderadors de chats, administradors i comentaristes de links, constructors de 3D, autors html i grafistes, etcètera) tenen unes contraprestacions, això sí, amb euros virtuals que podran bescanviar per entrades, pagaments de curssets, mèrits a l'hora de trobar feina, preferència en l'ús dels ordinadors, ajut tècnic, cessió de 5MG

d'espai lliure en la web municipal, etcètera. Veiem algunes de les valoracions que el centre fa per les feines d'un col·laborador: pel sol fet de ser un col·laborador ja té 100 euros virtuals; si crea la seva pròpia pàgina web té 210 euros més; si la crea per un altre veí o empresa, 210 euros més, i per cada hora treballada en projectes del centre Internet, 20 euros, etcètera.

La Diputació de Girona, <http://www.ddgi.es>, sense un projecte teòric tan ambiciós, persegueix des de l'any 1995 (aquesta data significa pràcticament la prehistòria d'Internet) molts dels objectius que planteja Santa Cristina com són la interactuació i el servei amb els seus administrats. La Diputació de Girona va ser un dels pioners a Girona i el projecte es va canalitzar mitjançant el servei d'Assistència als Municipis amb la intenció d'intercomunicar la Diputació amb les corporacions locals per poder fer tot tipus de transferències interadministratives, agilitzar-les i abaratir-ne els costos. Per aconseguir-ho van adquirir un servidor per donar accés a Internet a tots els ajuntaments que ho sol·licitessin i espai de disc on poder ubicar les seves pròpies pàgines web. Actualment hi ha una unitat específica per tirar endavant el projecte Internet de la Diputació, la Unitat de Gestió de la Informació (dins del Gabinet de Presidència), que controla i fa el seguiment de les actuacions (despesa corporativa, seguiment dels expedients administratius que generen despesa...) que han de permetre un tractament integral de la infor-

Cultura i Ensenyament

- Universitat de Girona
<http://www.udg.es>
- Patronat Eiximenis
<http://www.ddgi.es/eiximenis>
- Institut d'Estudis Ceretans
<http://www.ddgi.es/iec>
- Índexs de la Revista de Girona
<http://www.ddgi.es/rdg>
- Web per a mestres amb bons links sobre el tema
<http://ww2.grn.es/josepss/>
- Biblioteca comtat de la Cerdanya
<http://ter.ddgi.es/bibpuig/>
- Compra de llibres on-line des de Salt
<http://www.grn.es/unicorn/ull.htm>
- Ateneu de la Vall de Llémena
<http://www.altern.org/ateneu>
- GRAMC (Grups de Recerca i Actuació sobre Minories Culturals i Treballadors Estrangers)
<http://www.troc.es/ecoconcern/gramc.htm>

mació generada per les diverses dependències de la corporació i dota de contingut la pàgina web que paral·lelament es va dissenyar i que és l'aparador telemàtic de la Diputació. Actualment estan connectats al servidor de la Diputació un total de 263 usuaris (ajuntaments, consells comarcals, entitats municipals, punts d'informació juvenil, biblioteques, policia local i oficines de Turisme) dels quals 110 són ajuntaments (és a dir, pràcticament la meitat dels municipis de les comarques de Girona). Tot pioner, però, té els seus desavantatges; amb pràcticament tres anys de vida, ha hagut de redissenyar les pàgines web (previsiblement les noves pàgines surtin per fires) per tal de fer-les més interactives, dinàmiques, i ha sorgit la necessitat d'augmentar el cabal de la xarxa (ho faran properament), per tal d'agilitar la consulta atès que les expectatives d'ocupació d'espai i de consulta han estat depassades amb escreix. Dins els projectes que té ara mateix la Diputació hi ha el que les convocatòries vagin acompanyades de sol·licituds estandarditzades per tal que l'interessat pugui «baixar-les» i emplenar-les, la publicació del BOP via Internet, i la tramesa de les darreres novetats del servidor a una llista de correu dels ajuntaments. Ara bé, el centre servidor d'Internet de la Diputació de Girona ofereix serveis a tots els gironins. A banda de les pàgines de promoció habituals (textos de benvinguda, de divulgació de la corporació, dels diferents serveis que ofereix com Cultura, AIEMB i Publicacions),

també té links a adreces d'interès general (a les webs dels diferents ajuntaments, de cultura, turisme, etc.) i han començat a oferir una de les eines que desitgem els internautes, i és que elaborin eines telemàtiques que facilitin la recerca d'informació, com és la consulta dels índexs de la Revista de Girona a través de la seva web. Precisament els índexs de la Revista, <http://www.ddgi.es/rdg>, es van publicar sobre paper i sobre suport magnètic l'any 1996. No obstant això, l'actualització que s'ha fet fins l'any 1998 ja només s'ha fet sobre suport magnètic, un indicatiu prou important per determinar la importància que aquesta institució dona a la xarxa telemàtica.

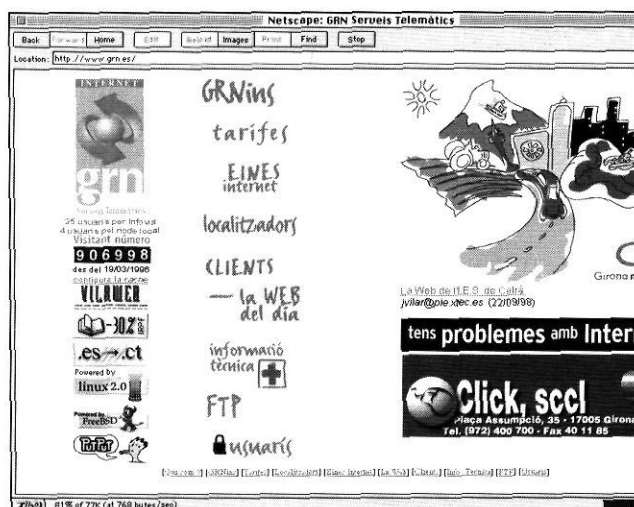
I, ja que parlem de pioners, no podem deixar d'esmentar el Patronat de Turisme Costa Brava-Girona, <http://www.cbava.es/>, que des del mes de maig de 1996, després d'una presentació formal i oficial a la Fontana d'Or, és present a la xarxa telemàtica. En aquells vells inicis el noranta per cent de la informació penjada eren traduccions magnètiques d'informacions impreses sobre suport paper. Avui, amb un rotatge de dos anys i escaig, conté informació dissenyada expressament per ser suportada electrònicament i s'ha convertit en un lloc d'inexcusable parada per conèixer els recursos que ofereixen les comarques de Girona. La portada ens mostra el mapa de les comarques de Girona envoltada dels diferents recursos disponibles (esports, monuments, audiovisuals, gastronomia, tu-

Fotografia

- Fotohistòria
<http://members.xoom.com/fotohistoria>
- La web de l'Associació Gironina d'Entitats fotogràfiques
<http://www.foto.org>
- Galeria d'imatges de Josep Maria Llauger
<http://ww2.grn.es/jml/>
- La pàgina de Ricard Pardo (Nostromus)
<http://www.girona.intercom.es/gstudio>

Mitjans de comunicació

- Capçalera, la revista del Col·legi de Periodistes
<http://www.palahi.es/periodistes/index.html>
- Meristation, la revista dels jocs electrònics
<http://www.meristation.com/>
- Empordà en línia, el setmanari de l'Empordà
<http://www.girona.intercom.es/emporda>
- Vilawebs locals, els diaris electrònics
<http://vilaweb.com/banyoles>
<http://vilaweb.com/figueres>
<http://vilaweb.com/girona>

risme rural, guia submarinista, etcètera). La informació es pot recuperar per diferents camins però un dels que sempre he trobat més agradable és la comunicació que s'estableix mitjançant un mapa on pots fer un *click* a la comarca de la qual es desitja informació i es despleguen tots els recursos disponibles. Les pàgines de la web cada vegada són més multimèdia i en aquest procés de dinamització s'han incorporat diferents audiovisuals per poder gaudir, sempre que tinguis preparat el teu ordinador, d'una baixada espectacular amb piragua, amb el so refrescant de l'aigua, per exemple. La web del Patronat ja ha experimentat dues transformacions estètiques importants i està a punt de presentar la darrera on es podrà veure un CD multimèdia i consultar una base de dades amb 8.000 registres. Aquesta base de dades conté dades demogràfiques, allotjaments, serveis i equipaments de tots els pobles de les comarques de Girona actualitzades fins l'any 1997, i que seran actualitzades anualment a partir d'un conveni que el Patronat ha signat amb l'Escola de Turisme de Girona. Paral·lelament a la inauguració d'aquestes noves pàgines també s'iniciarà una campanya de promoció de la Costa Brava - Pirineu de Girona a través d'aquest espai virtual amb banners en els principals buscadors de la xarxa i paral·lelament s'utilitzaran dos dominis nous que corresponen a les dues marques del Patronat: www.costabrava.org i www.pirineugirona.org.

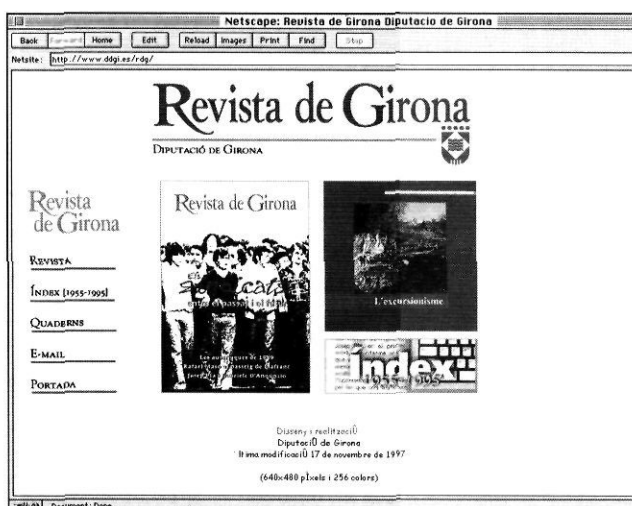
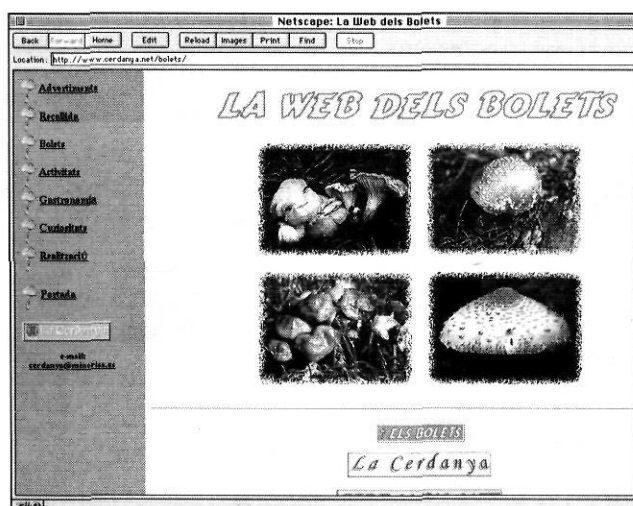
Però a part d'aquestes comunitats virtuals tancades per raons de fronteres administratives, relacions comercials o raons associatives, el món exterior és una vertadera selva on la informació ens colga i ens ofega si no tenim bons mecanismes de cerca. Per això es construeixen directoris que van catalogant la informació a través de descriptors temàtics talment com si recorreguéssim els prestatges de l'interior d'una biblioteca. Així doncs, veiem altra volta reflectit el nostre món físic, tangible, comprensible en el món telemàtic per tal d'ajudar-nos a localitzar la informació que desitgem. Fins i tot el més neòfit en el tema ha sentit a parlar de Yahoo i Altavista, els dos cercadors més estesos a la xarxa, però els internautes gironins tenim el referent en un cercador comarcal específic: la Teranyina gironina, <http://www.teranyina.net>. Aquest directori, que recull més d'un miler de webs de temàtica gironina, ha estat construït i és mantingut amb una paciència inesgotable per Ricard Vaqué, un dels pioners d'Internet a Girona i un dels pocs que ja confessa que subsisteix gràcies a la xarxa (més específicament al disseny de pàgines web). No ens confonguem, però; el directori, tot i que té una mitjana de 1.500 consultes mensuals, no li dóna un duro, però li ha servit com una promoció personal i per a la publicitat professional. Vaqué és un internauta convençut que va començar a introduir-se a la xarxa a mitjan de l'any

- <http://vilaweb.com/olor>
- <http://vilaweb.com/puigcerda>
- Llum i Guia, la revista de Cassà de la Selva
<http://personal.redestb.es/llumiguia/>
- La Llufa, la revista de Sant Llorenç de la Muga
<http://www.intermail.es/users/jcantenys/index.html>
- La lluna, la guia de Girona
<http://www.lalluna.com/>
- La Proa, setmanari del Baix Empordà
<http://lagavina.com/La Proa/proa.htm>
- La revista electrònica del Ripollès
<http://www.readysoft.es/caballeria/revista0/>

- Revista d'enginyeria
<http://hades.udg.es/%7Eaedi/enginy/enginy.html>
- La revista d'història i cultura de Sarrià
<http://www.redestb.es/personal/blancinegre/parlem.html>
- Revista de Girona
<http://www.ddgi.es/rdg>

Recursos de Girona

- El directori de les comarques de Girona
<http://www.teranyina.net>

1995, que és com dir des del principi dels principis. Ben aviat va creure que aquest podia ser un bon mercat per trobar clients per a la seva feina de dissenyador i va fer una llista d'empreses i institucions que estaven presents a la xarxa, que en aquells moments no sobrepassaven la vintena. El directori va anar creixent i allò que havia començat com una llibreta d'adreces per a possibles contactes comercials es va transformar en un servei que va posar a disposició de tots els navegants de la xarxa i que en l'actualitat té, com ja he dit anteriorment, un miler de pàgines, de les quals més d'un centenar són pàgines personals, és a dir, pàgines on la gent explica les seves afeccions i exposa els seus currículums. Darrerament a la Teranyina gironina se li ha afegit la Teranyina musical, un directori musical amb més de 200 webs musicals dels Països Catalans i que, segons Vaqué, possiblement és el directori musical més complet de Catalunya. I és que la música i el so són dos dels elements que Vaqué intenta fer presents en els seus treballs com ho ha fet a la web que ha dissenyat per al Patronat de Turisme de Palafrugell, <http://www.palafrugell.net>, on es pot navegar tot escoltant una hora sencera d'havaneres, o a la web de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya <http://www.obc.es>, on properament es podran escoltar els concerts en directe.

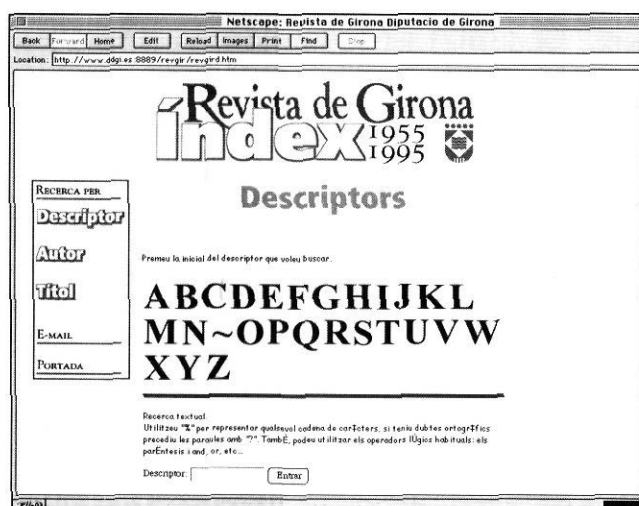
Un domini per a Catalunya

No deixa de ser curiós que en l'univers del ciberespai, a través d'uns cables que transporten milions d'informació, dins el que coneixem com a món global, la democràcia més pura dins l'anarquia més absoluta, molts vulguem defensar la nostra identitat. Tenim directoris i cercadors per Girona i Catalunya, publicacions que només ens interessin 'o creiem que només ens interessin) a nosaltres. I tot i que som conscients que som una engruna al mig del món, parlem en català. Però, tot i el nostre entestament, no podem tenir un domini català (és a dir, el sufix territorial que es posa darrere el nom i que en el cas espanyol és .es, com en el cas argentí .ar). Així tothom se les enginya com pot i n'hi ha que instal·len la seva web en un servidor de Gibraltar (com l'Ajuntament de Girona que així ha obtingut una adreça ben maca, <http://www.ajuntament.gi>). Mentre que gent com Ricard Vaqué ho denuncia públicament i engegava campanyes a través d'Internet, <http://www.domini-ct.org>, demanant adhesions per a l'obtenció d'un domini català i que s'inscriu en el que el periodista David de Montserrat va anomenar en un dels seus articles electrònics «activisme digital». Vaqué sabia que no hi havia cap impediment tècnic per tal que Catalunya disposés d'un domini propi, però es veu que en la tan anomenada llibertat de la xarxa hi ha una sèrie de mono-

Curiositats

- La web dels gironins que treballen a Barcelona
<http://www.geocities.com/SouthBeach/Surf/8182/commuter.htm>
- Objectes tridimensionals
<http://members.xoom.com/ddisseny>
- La pàgina personal del gironí probablement més jove
<http://ctv.es/USERS/qriera/quisoc.htm>
- Una senyera digital
<http://ww2.grn.es/vaque/diada/index.html>
- Un cementiri virtual
http://ww1.grn.es/Welcome_Place/nFr/Cementiri.html

- Notícies curioses publicades a El Punt per Toni Dalmau
<http://ww2.grn.es/dalmau>
- Campanya per obtenir un domini català
<http://www.domini-ct.org>
- La web dels bolets
<http://www.cerdanya.net/bolets>
- Els camins ramaders i el ruc català
<http://ww2.grn.es/fmirall/>
- Un llibre de bibliòfil de Narcís-Jordi Aragó
<http://www.altern.org/girona>
- Els quadres de Toni Cassany
<http://www.intercom.es/toni/>

polis que no permeten la utilització de segons quins sufixos. Vaqué va iniciar la campanya el mes d'octubre de 1996 i en tres mesos va recollir 1.500 signatures de suport i en l'actualitat té més de 6.000 adhesions. Curiosament poc després que Vaqué hagués iniciat aquesta campanya, ERC va instar una proposició no de llei a la Generalitat per demanar el domini .cat per a Catalunya. El Govern de la Generalitat, en data 19 de novembre de 1996, va tramitar una petició formal al Deutsches Institut für Normung, a Berlín, sol·licitant la incorporació en els codis geogràfics ISO 3166 dels indicatius CT i CAT per a Catalunya, atès que aquest és el requisit previ per a sol·licitar un domini propi a la IANA (autoritat d'assignació de domini Internet). En data 13 de gener de 1997 es va rebre resposta de l'esmentat Institut, en la qual s'argumentava la dificultat d'incorporar codis que no fossin d'Estat membres de l'ONU, o bé territoris allunyats geogràficament de les seves metròpolis i se suggeria que s'efectués novament la sol·licitud mitjançant l'Estat espanyol, que és el membre que reconeix l'ISO. És per això que, en data 20 de gener de 1997, es va trametre la petició formal al ministre d'Indústria i Energia, instant aquest ministeri a defensar la candidatura que presenta Catalunya davant l'ISO, de la qual encara no s'ha rebut resposta. De totes maneres el futur no és gaire esperançador, atès que una de les solucions que s'apunten és la de la creació de subdominis per a

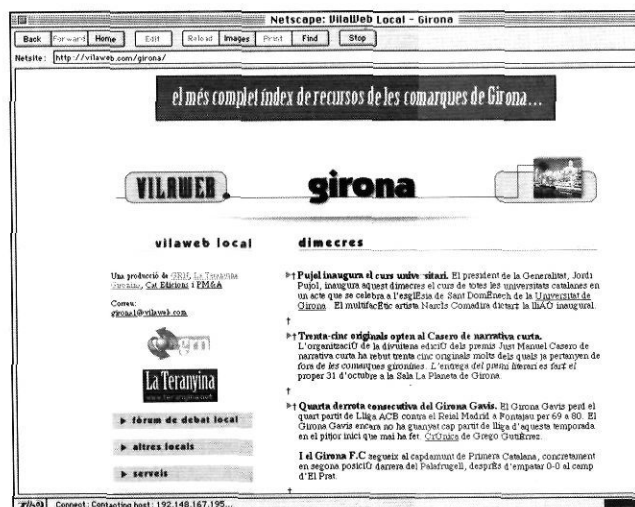
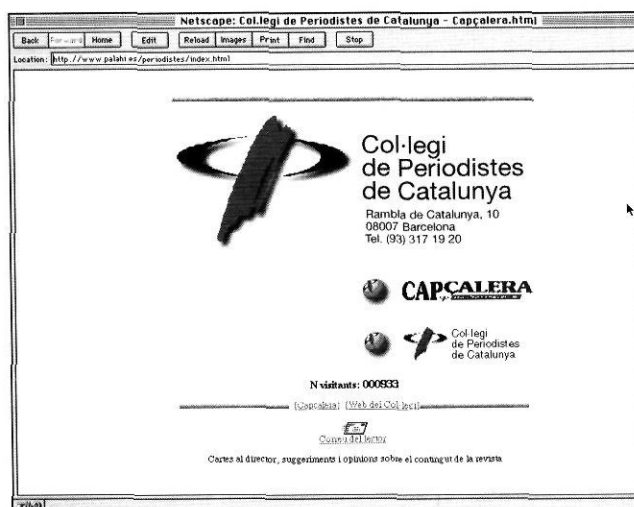
totes les autonomies. Si això es confirmés, l'adreça amb distintiu geogràfic passaria de ser www.elnom.es a www.elnom.es.cat; evidentment no seria un gran avenç per a la identitat catalana.

Sis mil adhesions és una xifra considerable però no pensem que aquesta sigui la tònica de la xarxa. La participació del subjecte a l'altre costat de la pantalla és difícil i costosa, se'ls han de posar les coses molt fàcils als usuaris. Els internautes naveguen, passen per les pàgines, escolten sons i veuen imatges en moviment i utilitzen, cada vegada més, el correu electrònic, però difícilment tindran una participació activa en el desenvolupament d'un programa virtual. Vaqué també és qui porta l'única, que jo conegui, llista de distribució de Girona, que, tot i que té unes setanta persones donades d'alta, francament, no té gaire activitat. Una debilitat en la comunicació que també és patent en els fòrums que organitzen les vilawebbs locals (Girona, Banyoles, Figueres, Puigcerdà i Olot). De fet, les news i llistes de distribució (que n'hi ha milers per la net) solen funcionar quan tracten temes monogràfics (fotografia, art, literatura, etcètera) i quan els usuaris potencials són molts (és a dir en llengua anglesa o espanyola). I amb aquesta última frase introdueixo un dels problemes més grans que té Catalunya per formar part d'aquest món global: la llengua. Particularment no vull ser pessimista, però crec que si la Generalitat no fa un gran esforç en investigació i inversions per tal que hi hagi eines que tradueixin

Al directori de les comarques de Girona, www.teranyina.net, hi ha un miler de pàgines web classificades:

Allotjament: 59
Art, exposicions, museus, galeries: 34
Associacions i col·lectius: 34
Bars i discoteques: 13
Altres buscadors dels PPCC: 28
Ciència i tecnologia: 21
Comerços, distribuïdors: 16
Directoris turístics, comercials i de serveis: 22
Educació, ensenyament, serveis socials: 57
Espectacles, cinema, teatre, música: 53
Esdeveniments, agendes, fires, festes: 37
Esports: 49

Gastronomia, restauració, alimentació: 29
Gent de Girona (Pàgines personals): 116
Història, tradicions: 15
Imatge, disseny, publicitat, impressió: 29
Internet, informàtica: 53
Indrets, pobles, ciutats: 48
Indústries: 21
Institucions: 42
Llibreries, biblioteques, editorials: 10
Medi ambient, natura: 25
Mitjans de comunicació: 23
Política, nacionalisme: 17
Sanitat, medicina, salut: 9
Serveis professionals: 17
El racó de l'àvia (webs diverses NO gironines): 66

les pàgines web catalanes a l'anglès i a l'espanyol (tal com fan per exemple buscadors com Altavista que amb un senzill *click* tradueixen les pàgines angleses al castellà) estem condemnats o bé a un aïllament cultural que no podem admetre, o bé a una pèrdua d'identitat cultural igualment reprovable.

Periodisme digital

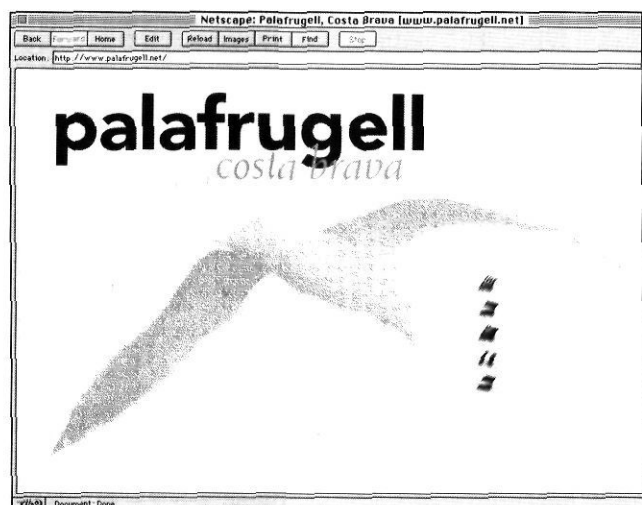
Els mitjans de comunicació també es van abocar a Internet ben aviat, però les primeres experiències només van significar el canvi del suport paper habitual pel suport electrònic. És el més fàcil, el més ràpid, i el més econòmic. Una publicació sobre paper ja ha pagat els redactors, els fotògrafs i els compaginadors (i, evidentment, no els torna a pagar tot i que teòricament fa un producte ben diferent), per tant, pràcticament, i perdoneu la simplicitat en l'exposició, només s'ha de preocupar de reservar espai de disc i de tenir els serveis d'un informàtic que traspassi les dades. Realment aquest simple canvi de suport no té cap raó de ser, ja que les noves tècniques també demanen nous llenguatges i noves fórmules de comunicació i els navegants desitgen informació temàtica i ben direccionada que no troben en publicacions generalistes i miscel·lànies. En definitiva, l'internauta xerra en els canals de *chat*, i moltes vegades en les llistes de distribució, però difícilment es para a llegir les diferents pantalles d'un diari.

Sota el nom de Vilaweb hi ha el projecte comunicatiu més important de Catalunya, que ha estat ideat i realitzat per un dels visionaris catalans d'Internet, Vicent Partal. Aquesta iniciativa, sortida del Maresme, s'ha anat ramificant en règim de franquícia per una part important del territori català. A les comarques de Girona hi ha vilawebs a la ciutat dels quatre rius, Banyoles, Figueres, Olot i Puigcerdà. Són edicions que no tenen cap miratge en una publicació sobre paper, que contenen notícies breus i que estan acompanyades de fòrums, enquestes, *chats* i concursos. La majoria de vilawebs locals estan portades per empreses i professionals dels mitjans de comunicació. Així, la de Banyoles està realitzada per Nus Virtual i Ràdio Banyoles; la de Figueres és a càrrec de la mateixa empresa que edita l'Empordà On Line; la d'Olot, per ADIC; la de Puig-

cerdà, per Regió 7, i en la de Girona intervenen La Teranyina Girona, GRN, CAT Edicions i el periodista digital David de Montserrat. La coordinació de Vilaweb Girona és a càrrec de David de Montserrat i l'objectiu d'aquesta proposta la resumeix el periodista amb una frase de Partal: «Ofertir la visió del món amb clau gironina» a la qual s'ha d'adjuntar el foment de l'intercanvi a través de fòrums i *chats*, que a Girona ha tingut convidats estrella com Joaquim Nadal i Gerard Quintana.

Una altra publicació nascuda de forma totalment electrònica és la dedicada a la història de la fotografia de Catalunya, <http://members.xoom.com/fotohistoria>, concebuda i creada des de les comarques de Girona per la persona que signa aquest article. Aquest espai, que no té cap paral·lel a Catalunya, és un banc interactiu d'informació sobre la història de la fotografia a Catalunya i la seva conservació. A més d'articles, documents, entrevistes i adreces per fomentar la recerca sobre aquests temes també conté bibliografia específica, una ciberbiblioteca i properament inclourà una base de dades dedicada als fotògrafs catalans.

Una altra iniciativa totalment electrònica és Meristation, <http://www.meristation.com/>, una publicació especialitzada en jocs electrònics que, només amb l'experiència d'un any, ja ha començat a donar algun benefici, segons el seu creador, l'internauta gironí Pep Sánchez. Actualment, Meristation té gairebé un milió de visites mensuals! En les seves pàgines (sorpreneu-vos, 6.000 pàgines consultables en 200 MB!) hi podeu trobar qualsevol informació sobre el món dels jocs electrònics: anàlisis, últimes notícies, demos, avançaments de jocs, etcètera. Pep Sánchez és fill d'uns coneguts restauradors de Llagostera, un apassionat del món de la tècnica (havia exercit de tècnic de so) i de la informàtica i el creador d'un dels primers cibercafès de les comarques de Girona en el ja llunyà 1996. L'any passat va intuir que el món del joc electrònic podia donar molt de si i va començar l'aventura en solitari, de la creació del no-res, un magazine sobre jocs electrònics. En l'actualitat té un equip fix de deu persones (des de grafistes a redactors) i té 200 (!) col·laboradors. Una de les seves màximes és l'actualització constant de les pàgines, la imaginació i la mentalitat oberta a tot tipus de pensaments, reflexions i opinions, la qual cosa l'ha portat a

consolidar-se com una de les millors revistes electròniques (en llengua castellana) del seu gènere i en un referent per a les revistes que s'han creat posteriorment. A partir d'aquest treball, Pep Sánchez i la seva companya, Elena Avellaneda (redactora de Meristation), són de les poques persones que han nascut i s'han format en el món del periodisme digital i que, a partir d'aquí, han fet treballs per a la premsa escrita, ja que en aquests moments elaboren articles especialitzats en jocs electrònics per al suplement setmanal Ciber@País, d'El País.

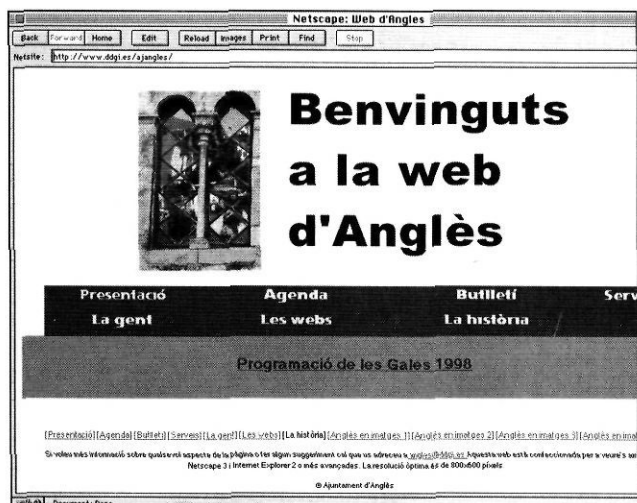
Els dos mitjans de comunicació comarcals més importants, El Punt i el Diari de Girona, no s'han atrevit a emprendre l'aventura telemàtica i poca cosa més fan que informar en les seves pàgines d'alguna de les novetats de la xarxa. Però d'altres projectes editorials d'àmbit molt més restringit tenen la seva pròpia edició on-line, com el setmanari l'Empordà, <http://www.girona.intercom.es/emporda>, el setmanari empordanès La Proa, <http://lagavina.com/La Proa/proa.htm>, o revistes locals com Llum i Guia de Cassà de la Selva, <http://personal.redesth.es/llumiguia/>, a part de la versió electrònica de la revista Capçalera (publicació del Col·legi de Periodistes de Catalunya), <http://www.palahi.es/periodistes/index.html>, que està dissenyada per gironins, mantinguda des de Girona i allotjada en un servidor gironí, i, evidentment, aquesta mateixa revista que teniu a les mans i que es pot consultar a <http://www.ddgi.es/rdg>.

El món de la comunicació tradicional també es fa ressò d'Internet seguint aquesta nova moda en què la ràdio parla dels programes de televisió, o la televisió comenta les notícies aparegudes en els diaris i revistes. La proliferació de formes diverses de comunicació ha provocat que l'elaboració determinada d'una notícia passi a ser la protagonista d'una altra notícia. El periodista gironí Toni Dalmau recull les notícies més curioses que apareixen al diari El Punt a la URL: <http://ww2.grn.es/dalmau>. És un espai divertit i refrescant on es poden trobar notícies com les que hi ha sota aquests títols: «un encantador de serps de Nova Delhi hipnotitzava els seus clients per robar-los», o «els jugadors, àrbitre i espectadors capturen un lladre a mig partit de futbol sala a Llagostera», o aquella notícia de Lleida que recollia que «el 99% de les dones es fan pregar quan se'ls proposa anar al llit». Deixant de banda curiositats i divertiments es fan progra-

mes sobre Internet en els altres mitjans de comunicació com el conduit pel ja esmentat Ricard Vaqué i David de Montserrat, periodista que està afiliat al Grup anomenat de Periodistes digitals, una nova paraula que defineix una nova especialització periodística segons el tipus de suport amb què es transmet: com el periodisme escrit, el radiofònic o el televisiu. Vaqué i De Montserrat van començar a fer un programa de ràdio anomenat Entenrenyinat en una emissora de les comarques de Girona i actualment n'han començat un altre a Ràdio Girona dins el programa la Ràdio al sol. És un espai de 10 minuts on es comenten les webs més fresques de l'estiu. Un programa per altra banda absolutament internacional, ja que es pot escoltar quan vingui de gust a través de la web <http://www.grn.es/vilaweb/radio/> en Real Player i els d'Oceania ho poden escoltar en diferit atès que la radiodifusió catalana a Melbourne l'enregistra mitjançant la web. David de Montserrat també va col·laborar en el curs que es va impartir a la Casa de Cultura de Girona sota el nom de «Curs de comunicació electrònica i Internet» al qual van assistir quaranta-cinc alumnes. Aquest curs estava dirigit per Vicent Partal i tenia com objectiu que els alumnes coneguessin el funcionament de les comunitats virtuals i els oferís les eines mínimes per poder interactuar i cercar informació a través d'Internet. Enguany el curs s'ha tornat a programar i possiblement una part d'aquest ja es farà on-line.

L'ensenyament és una altra de les grans parcel·les que Internet vol anar ocupant, i de fet la UOC ha convertit en realitat l'ensenyament mitjançant el mòdem. No oblidem però, que l'ensenyament no presencial difícilment pot substituir el lligam que s'estableix entre els alumnes i els professors. Un lligam psicològic que fa que l'esforç que hagi de fer l'alumne sigui menor en el cas dels ensenyaments tradicionals. Per tant, Internet dona eines interessantíssimes per ajudar a l'estudi, per complementar-lo, per enriquir-lo i fins i tot per substituir-lo en casos particulars en què la demanda personal o professional així ho requereixi. La UdG, <http://www.udg.es>, ha fet un important esforç en l'aplicació de les eines telemàtiques sobretot pel que fa a agilitar la lenta màquina administrativa i a oferir eines als alumnes per tal d'acostar-los al món telemàtic. Els futurs estudiants poden saber si la seva preinscripció en un determinat es-

tudi ha estat acceptada, poden consultar els plans docents, les assignatures i el professorat, i els estudiants poden consultar el seu expedient universitari sense renunciar a la seva privacitat. A més la universitat els facilita comptes de correu electrònic i accés als ordinadors, poden consultar els catàlegs de la biblioteca de la UdG, demanar préstecs i consultar bases de dades específiques que els faciliten la recerca d'informació quan afronten la realització de treballs i investigacions concretes. La web de la biblioteca de la UdG, <http://biblioteca.udg.es>, depara sorpreses agradables. Evidentment la majoria dels continguts online, és a dir, de recerques a través d'Internet, fan referència a treballs de fora de Girona, però, per exemple, hi ha una base de dades de la història de la pesca al litoral gironí feta pel professor Joan-Lluís Alegret de la Universitat de Girona i adaptada per a la biblioteca de la UdG. En aquesta base de dades hi ha 1.500 referències documentals que van ser actualitzades l'abril de 1998 i posen a l'abast de tot el públic els documents que es troben en diversos arxius de les comarques de Girona.

Fins ara he parlat d'iniciatives més o menys altruistes, de projectes institucionals i educatius. Tanmateix, hi ha algú que visqui de la xarxa? Ja hem vist que alguna publicació, algun periodista ja comença a tenir algun ingrés que no és gens virtual, però de moment els que sí en viuen, almenys parcialment, són les empreses i els professionals del disseny gràfic, els centres de formació que ofereixen cursos per donar a conèixer les eines per interactuar amb la *net* i per construir pàgines web, i la desena de cafès que tenen ordinadors com a reclam per a potencials clients, els informàtics, i sobretot les empreses de proveïdors de serveis internet. Evidentment aquestes últimes viuen totalment dels ingressos que els proporcionen els serveis que ofereixen amb la xarxa telemàtica. A les comarques de Girona, GRN és el proveïdor més popular, possiblement perquè també és el que fa més temps que està a la xarxa, i col·labora amb tot tipus de projectes cibernètics. Un altre dels que cada vegada es fa més present a la xarxa i participa com a col·laborador en diferents propostes és Intercom. Tampoc podem oblidar GNA i altres centres servidors que s'hi han anat afegint i que tenen la seva seu física en algun indret de les comarques de Girona.

Però no voldria acabar aquestes ratlles sense parlar de coses molt menys transcendents, més lúdiques que serveixen per divertir als qui han construït les pàgines i per divertir també als qui les veuen, ja que l'entreteniment és un dels plats forts d'Internet. Els *commuters* gironins tenen la seva pàgina a Internet amb la caràtula d'un tren, el tren que els ha unit i que els porta cada dia a Barcelona <http://www.geocities.com/SouthBeach/Surf/8182/commuter.htm>, un fet sociològic important que fa que un mitjà de transport es converteixi en el nexa d'unió d'un grup de gent de procedències i formacions ben diferents que durant un trajecte curt juguen a la botifarra i organitzen excursions. També trobem la pàgina de Marc Riera, un dels més petits d'Internet (va néixer el 23 de maig de 1996), <http://ctv.es/USERS/qriera/quisoc.htm>, i que ens dona les adreces que més li agraden, entre les quals hi ha, com no, la del Clup Super3. Joan Miralles ens ofereix un punt de vista ben diferent, un important treball d'investigació i de divulgació sobre camins ramaders, <http://ww2.grn.es/fmirall/>, que inclou el mapa dels camins de transhumància, les zones de pastures, la bibliografia, la història, la legislació, les amprades, els usos i els drets de parada dels camins ramaders... i, sense ànim de fer riure, la història del ruc català. En Josep Maria Romo i en Josep Maria Casanovas construeixen maquetes virtuals dels seus projectes que es poden veure en la seva web, <http://members.xoom.com/ddisseny/>. Des de la Cerdanya han construït la web dels bolets, <http://www.cerdanya.net/bolets>, on podem veure tots els espècimens i ens assabentem de curiositats, d'aplicacions gastronòmiques, etcètera. I també de les comarques de Girona és la iniciativa de posar a la xarxa un cementiri virtual, <http://ww1.grn.es/Welcom Place/nFr/Cementiri.html>, on tothom pot ser recordat després de traspasat en el seu propi espai virtual en el qual també té un raconet el boiximà de Banyoles. Finalment no hi podia faltar una senyera digital, <http://ww2.grn.es/vaque/diada/index.html>, realitzada per Ricard Vaqué i absolutament indispensable per vestir la nostra web durant la diada de l'onze de setembre, i si no hi som a temps, pengem-la per Sant Jordi.

Dolors Grau i Ferrando